Canım Annem

İBRAHİM ÜNSAL

8. Baskı

GENÇ HAYAT

Canım Annem

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Sertifika No: 75092

ISBN : 978-605-5122-67-6

Genç Hayat : 83

Kitabın Adı : Canım Annem

Yazar : İbrahim Ünsal

Editör : F. Zehra Bayrak

Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri – Tarihi : İstanbul - 2024

Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaası
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.gnchyt.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

Canım Annem

İBRAHİM ÜNSAL

Genç Hayat

İthaf

Romanın Kahramanı Küçük Ömür'ün
kalbinden kopagelen 'annem' feryadıyla;
seneler evvel canımdan can, ömrümden
ömür yitirircesine yitirdiğim canım anneme
ve cümle Ömürlerin annelerine,
en kalbî sevgi ve saygılarla ithaf olunur.

İbrahim Ünsal

BİR SESLENİŞ Kİ

"Gün bir başka doğdu bugün
Esintisi bir başka rüzgârın
Her şey nasıl da tadında
Her yer nasıl da güzel
Anneme kavuşacağım yarın" *

Yerini en önden istemişti Ömür. Böylece otobüsün, yolları nasıl su gibi içtiğini daha iyi görecekti. Görecekti ki, her saniye annesine nasıl bir yaklaşıyor.

"Annem!" diye derin bir iç geçirdi. On iki yıllık yaşamının bütün sevgisini, bu tek kelimelik yürek fısıltısına yüklemişti sanki. On iki yılın bütün sevgisini, bütün hasretini, bütün düşlerini yükleyerek bir kez daha seslendi içten içe:

---

* Bölüm başlarındaki şiirler, kitabın yazarına aittir.

"Annem!.."

Evet, fısıltı değil, ta minicik bir yürekten kopup gelen bir seslenişti bu.

Feryat değildi ya artık, bir fısıltı da hiç değildi. Sevgi yüklü, hasret yüklü; neşe, sevinç, coşkuyla bezeli ve bütün bütün baharlarla süslü bir sesleniş:

"Annem!"

Bir seslenişti ki mutlak, bütün otobüsün kendisini duyduğunu hissediyordu işte. Önden arkaya bütün yolcuların onu duyduklarından, gıpta* ile ona baktıklarından emindi. Evet, belki biraz gıpta ile ama onlar da içten içe bu tek kelimelik saadet** şarkısına eşlik ediyorlardı sanki. Onunla aynı otobüste olmaktan mutlu, onun bütün güzel duygularını paylaşıyorlardı.

Anne sevgisi, anne hasretiyle dolu yüreğinin seslenişlerinden sonuncusu, farkında olmadan dudaklarında somutlaşıverdi:

"Annem!"

Yanında oturan dayısı, duydu ama anlamadı bu tek sözcüğü. Sordu Ömür'e:

"Bir şey mi dedin, Ömürcüğüm?"

Ömür, başını sola çevirip gülümsedi dayısına.

---

* **Gıpta:** İmrenme.

** **Saadet:** Mutluluk.

"Yok, dayıcığım." dedi. "Annem geldi de aklıma."

Dayısı da gülümsedi. Elini uzatıp, Ömür'ün saçlarını okşadı. Takıldı ona:

"Annen mi geldi aklına? Hayret! Ben, hep aklında biliyordum oysa. Demek ki, sen büyüdükçe annene düşkünlüğün azalıyor. Eh, bu da normaldir ama …"

Ömür, ciddiye aldı bu sözleri. Böylesi önemli bir konuda yanlış anlaşılmış gibi hemen düzeltmeye çalıştı:

"Olur mu hiç! Tam tersine, şimdi daha çok seviyorum onu."

Hemen ardından da 'şimdi' zamanlamasına açıklama getirmek ihtiyacını duydu:

"Gittikçe daha da çok özlüyorum annemi!"

Sonra, bu sözün de yanlış anlaşılabileceğini düşündü. Dayısı, söylediklerinden farklı bir sonuca varabilirdi. Ömür'ün artık kendileriyle kalmak istemediğini düşünebilirdi. Böyle anlaşılmak, dayısına karşı ayıp olmaz mıydı? Bu ihtimale meydan vermek istemedi. Son cümlesini, sözcükler arasından 'annem'i çıkararak tamamladı:

"Ama birkaç gün ayrı kalsam, sizi de özlüyorum. Çünkü sizi de çok seviyorum ben."

Dayısı, ondaki yersiz telaşı anladı. Rahatlatmaya çalıştı yeğenini:

"Biliyorum, Ömürcüğüm; biliyorum. Ama elbette anneni herkesten çok özleyecek, herkesten daha çok seveceksin. Bu sadece senin için de değil, her insan için son derece doğal... Diğer insanlar arasında anneden daha üstün kim olabilir ki?" Ömür, bu sözlerle gerçekten rahatlamıştı. Rahatlamış da biraz önceki içsel şenliğe geri dönüvermişti...

Bir gül bahçesini andıran kıpkırmızı uzaklıklardan, akşam güneşi de katıldı bu şenliğe. İlk defa hüzünlü değil; ilk defa mutlu, sevinçli ışıltısıyla bir başka gülümsedi. O ışıltıdan gözleri, o umut ve sevinçten minik yüreği kamaştı küçük Ömür'ün.

Kırpışan kirpiklerinde demlenen gün batımı sıcaklığı, huzurla yumulan gözlerinden akıp içini ısıttı.

Son ayrılık gününün perdelerini kapatan akşam güneşi, ilk defa hüzünle değil, ilk defa umut ve sevinçle son kez selamladı o gün için Ömür'ü. Ama tam gözden kaybolacağı an bir müjdeli fısıltıyı da esirgemedi ondan:

"Hadi küçük Ömür, şimdi yum gözlerini... Yum ki son hasret gecesi çabucak bitiversin. Sabah ilk ışıklarımla birlikte anneni getireceğim sana. Bu kez senin için aydınlatacağım dünyayı. Hadi yum gözlerini."

Ömürcük dinledi dost güneşin sözünü. Yumdu gözlerini. Ama uyumak ne mümkün! Beş yıllık bir hasreti, anne hasretini bitirecek gece nasıl uyunurdu ki! Annesine kavuşacak olmanın hem de artık hiç ayrılmamacasına kavuşacak olmanın tarifsiz heyecanı kor muydu onu uyumaya.

Belki bir çaresi vardı bunun... Mesela beynini boşaltarak zihnini kapatmak… Hiçbir şey düşünmemek… Geçmişte yapmıştı bunu. Uyumakta zorlandığı günler denemiş, başarılı da olmuştu birkaç kez. Ama bu kez olmadı. Minik yüreği böylesine coşkuluyken hiçbir şey düşünmemek mümkün müydü ki!..

Fazla zorlamadı kendini. Ne olacak ki! Beş yıl, beş koskoca upuzun yıl geçti de, bir gece, tek bir gece mi geçmeyecekti. Yüreği gibi zihnini de serbest bıraktı. Belleğini de...*

Gözleri kapalı ama bütün benliğiyle uyanık, beş hasret yılının hesabına oturdu. En başa gitti önce. Annesinden koparıldığı o en bedbaht** güne...

---

* **Bellek:** Yaşananları, öğrenilen konuları, bunların geçmişle ilişkisini bilinçli olarak zihinde saklama gücü; hafıza.

** **Bedbaht:** Mutsuz, bahtsız, talihsiz.

OLMAZ DEMEDİ YA İSTANBUL

"Kimine dünyalarca geniş
Kimine dar şehir İstanbul
Paraya bolluğunca büyük
Zengine varlığınca güzel
Fakire zor şehir İstanbul"

Ailesinin, son bir umutla kucağına atıldığı koca İstanbul; hiç cömert davranmamıştı onlara. Kapısını çaldıklarında "olmaz" dememişti ya, daha ilk günden itibaren de hiç güler yüz göstermemişti. İki yıl şöyle böyle idare etmişlerdi işte. Harabeyi* andıran bir gecekonduda, çok zor koşullarda yaşamak zorunda kalmışlardı.

---

* **Harabe:** Yıkılmış veya yıkılmaya yüz tutmuş yapı.

Babasıyla birlikte ağabeyi de çalışıyordu ya… Onun aldığı çırak maaşı ancak kendisine yetiyordu. Bir kişinin kazancı da, ağabeyi hariç olsa bile yedi kişiye yetmiyordu işte. Ömür daha küçücük… Kız kardeşi, kendisinden de küçük, minicik… İki ablası ilkokula gidiyordu. Bu durumda annesinin de çalışmasına imkân yoktu.

O ilk yıllar, ailenin en zor yılları olmuştu. Yoksulluk diz boyuydu o yıllarda. Çaresizlik son haddinde…

Ömür, o döneme ait bir yoksulluk hatırasını, daha sonraki yıllarda küçük ablasından dinlemişti.

Biçare* annesi, çocuklarını doyurabilmek için kendince bir yemek (!) icat etmiş. Hâliyle adını da kendisi koymuş: 'Şaştım aşı.' O an için, sebze ya da bakliyat** adına evde ne bulunuyorsa, bunların yağsız suda haşlanmasıyla oluşuyormuş şaştım aşı.

Bir gün annesi, ispirto ocağında*** kaynattığı suya evdeki son patates ve soğanları atarak bir şaştım aşı yapmış. Ancak tam ocaktan alınırken tencere devrilmiş. Birkaç parça patates ve soğanı yerden toplayıp yıkamış anneleri. Yeniden kaynattığı suyun içine atarak çocuklarının önüne koymak zorunda kalmış.

* **Biçare:** Çaresiz, zavallı.

** **Bakliyat:** Kuru bakla, kuru fasulye, nohut gibi kuru tarım ürünlerinin ortak adı.

*** **İspirto ocağı:** Yakıtı ispirto olan ilkel bir yemek pişirme aracı.

Ablası demişti ki:

"Ben annemi ağlarken çok gördüm de… O patates ve soğanları beton zeminin üzerinden toplarken nasıl da hüngür hüngür ağladı… Böylesini bir daha hiç görmedim."

İstanbul'daki ikinci yılın sonunda işin böyle gitmeyeceği anlaşıldı. Baba, başka çareler aramaya başladı. Başka çareler, başka imkânlar... Ve sonunda yakaladı o imkânı. Nasıl olduysa bir yolunu bulup, Almanya'ya gitti. Küçük Ömür sonradan anlayabildi ki, babası anlaşmalı olarak annesinden boşanmış, orada başka bir kadınla evlenmişti.

Babası, altı ay düzenli para göndermişti ailesine. Ama altı ayın sonunda para da, mektup da kesilmişti. Evet, Almanya bir kurtuluş olacaktı onlar için... Böyle demişti babaları vedalaşırken. Ama olmamıştı işte. Kendisini kurtarmış, ailesini aç sefil, İstanbul'un acımasız pençelerine atmış, kaybolup gitmişti.

Artık yapacak bir şey yoktu zavallı anne için. O çalışacaktı… Ne olursa olsun bir işe girip yavrularını aç koymayacaktı. Ama nasıl?.. Zaten kendileri bakıma muhtaç ablalar da okula gidince, iki küçük yavruya kim bakacaktı?..

Memleketten dayısı geldi bir gün. Annesi ile uzun uzun konuştular.

"Toplayın pılı pırtıyı* gidelim." diyordu dayısı; "Ben size bakarım."

Annesi kabul etmedi:

"Sen kendi çocuklarına zor bakıyorsun zaten. Bir de biz yük olamayız sana. Elim ayağım tutuyor Allah'a şükür. Ben çalışır bakarım çocuklarıma."

İki gün sürdü bu tartışma. Dayı ısrar etti, anne direndi. Sonunda bir karara varıldı. Bütün aile değil ama küçük Ömür, dayısıyla gidecekti. Biraz büyüyene kadar köyde, dayısında kalacaktı. Sonra...

"Sonrası Allah büyük demişti." annesi; gözyaşlarını, acısını yüreğine gömerek. Otobüse bindirirken Ömür'ünü bağrına basıp,

"Allah büyük yavrum; en kısa zamanda yeniden kavuşacağız. Hem de bir daha hiç ama hiç ayrılmamacasına..." demişti.

---

* **Pılı pırtı:** İşe yaramaz eski püskü eşya.

HASRET YILLARI

"Her ânı bir güne uzayıp durur
Vuslata erer mi hasret yılları*
Bu acı ne zaman nerede durur
Bir ömür sürer mi hasret yılları"

'En kısa zaman', beş yıl sürmüştü işte. Ömür o sene okula başlamıştı. İlkokulu orada bitirmişti. Dayısı da yengesi de çok iyi insanlardı. Kendi çocuklarından hiç ayırmamışlardı onu. Hatta onlardan daha çok sevmişlerdi belki de...

Buna rağmen o; gerçek anlamda hiç gülmemiş, hiç sevinmemiş, hiç mutlu olmamıştı.

---

* **Vuslat:** Kavuşma.

Canım Annem

İBRAHİM ÜNSAL

"Bir mukaddes duyguyu herkesten gizler gibi
Hasretini kalbimde hep gizliyorum annem
Sonsuz bir karanlıkta güneşi özler gibi
Seni çok özlüyorum çok özlüyorum annem"

Sizleri bir çocuğun rengârenk duygularla bezeli ve ama baştan sona özlem kokulu dünyasına davet ediyoruz

Bu kitabın her sayfasında annesine hasret büyüyen Ömür'ün duygularını yüreğinizde hissederek, 'anne sevgisi'nin yüceliğine bir kez daha tanıklık edeceksiniz.

www.gnchyt.com

9 786055 122676

twitter.com/gnchyt
facebook.com/gnchyt